

ΙΝΔΙΑΝΟΙ, ΑΖΤΕΚΟΙ

39

Σὰ βροχή ρίχοντας γραφτά γιὰ τὸ πνεῦμα σου, ὦ Μοντεζούμα, ἔρχομαι ἐδῶ, ἔρχομαι ρίχοντάς τα σὰ βροχή, πραγματικούς γελοτοποιός, βαμμένη πεταλούδα ἁρμαθιάζοντας χαριτωμένα ἀντικείμενα, μοιάζω νὰ ψηφιδώνει πολίττες πέτρες, καθώς τραγουδῶ τὸ τραγούδι μου μὲ τὸ σμαραγδένιο αὐλό μου, καθώς παίζω τὸ σμαραγδένιο αὐλό μου, γιὰ χό, γιὰ λά.

Ναί, θὰ κάνω τὰ λουλούδια σου νὰ τέρψουν τὸ Ζωοδότη, τὸ Θεὸ τ' Οὐρανοῦ, καθώς ἔρχομαι ἐδῶ ρίχοντας τὰ τραγούδια μου βροχή, γιὰ χό.

Γλυκόφωνο λουλούδι εἶναι τὸ πνεῦμα μου, γλυκόφωνο λουλούδι εἶναι τὸ τῆμάνό μου καὶ τραγουδῶ τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ λουλουδένιου βιβλίου.

Τέρεπεσθε καὶ χαρεῖτε, σεις ποὺ ζεῖτε στὸ σπῆτι τοῦ μεγάλου μου ἀφέντη Μοντεζούμα, εἶναι γραφτὸ νὰ τελειώσουμε μ' αὐτὴ τὴ γῆ, εἶναι γραφτὸ νὰ τελειώσουμε μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια, ἄλλομονο.

Στὸ Βουνὸ τῆς Μάχης παράγωμε τὰ γλυκὰ καὶ λαμπρὰ λουλούδια μας, μπρὺς στὸ Θεό, φυτὰ ποὺ ἔχουν τὴ στιλνότητά τῆς τίγρης, τὴν κορυγὴ τοῦ ἀετοῦ, ποὺ ἀφήνουν μνήμη δόξας, τέτοια εἶναι τὰ φυτὰ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀλλήμονο! σύντομα φτάνουν στὸ τέλος τους μπρὺς τὸ Θεὸ δλα ὅσα ζοῦν' ὥς ἁρμαθιάσω λοιπὸν ὥραια καὶ κίτρινα πούπουλα, καὶ ἀνακατεύονται τα μὲ τίς πεταλούδες ποὺ χορεύουν ὥς τὰ ρέξω μπροστά σου σὰ βροχή, σκορπώντας τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ μου αἰ

νερό ποὺ τινάζουν τὰ λουλούδια.

Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ πῆγαινα ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται τὸ τρανὸ γαλάζιο νερὸ κυλώντας σὲ κήματα, σὲ καπνοὺς καὶ σὲ βροντές, ὥσπου σὲ λίγο ἀποσύρεται πάλι: θὰ τραγουδήσω σὰν τὸ κέτσαλ, τὸ γαλάζιο κέτσαλ, ὅταν γυρίσω πάλι στὸ Χουεζοτξίνκο ἀνάμεσα στὰ νερά.

Θὰ τοὺς ἀκολουθήσω, θὰ τοὺς μάθω, τοὺς ἀγαπημένους μου Χουεζοτξίνκος· τὰ σμαραγδένια πουλιὰ κέτσαλ, οἱ χρυσαφένιες πεταλούδες καὶ κίτρινα πουλιὰ ἱνυλάνε τὸ Χουεζοτξίνκο ἀνάμεσα στὰ νερά.

Ἀνάμεσα στὰ λουλουδένια νερά, στὰ χρυσαφιά νερά, στὰ σμαραγδένια νερά, στὸ ἔνωμα τῶν νερῶν, ποὺ κυβερνάει ἡ γαλάζια πάπια κινώντας τὴν οὐρά της μὲ τίς πούλιες.

Ἐγὼ δ' τραγουδιστὴς στέκω ψηλὰ στὰ κίτρινα βοῦρλα· ὥς προχωρήσω μὲ τραγούδια εὐγενικὰ φορτωμένους λουλούδια.

Σ η μ ε ι ὠ σ ε ι ς

★ Οἱ Α. εἶχαν ἀναπτύξει μιὰ περὶτεχνη τελετουργικὴ ὑποκριτικὴ ποὺ χρησιμοποιούσαν στὴ διπλωματία τους. Προοίμιο τέτοιων διαπραγματεύσεων ἔχουμε στὸ ποίημα, ποὺ εἶναι αἴτηση γιὰ βοήθεια στὸν Μοντεζούμα τὸ 20 ἀπὸ τοὺς Χουεζοτξίνκος, ποὺ δὲ μπορούσαν ν' ἀντιμετωπίσουν τίς ἐπιδρομὲς τῶν Τλασκαλλάν. (γύρω πρὸς 1507). Τὴ δούθεια αὐτὴ τὴν πῆραν οἱ Χ., γιὰτὶ οἱ Α. ἐξασφάλιζαν τὴν ἐπικράτειά τους προστατεύοντας τοὺς συμμάχους τους. Ἀπ' τοὺς στίχους 1 καὶ 9 φαίνεται πὺς τὸ ποίημα διαβαζόταν ἀπὸ ζωγραφισμένο βιβλίο.

— συνεχίζεται

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

Μῆνιν ἄειδε θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
οὐλομένην, ἣ μυρ' ἄλγε' ἔθηκεν,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τευχε κίνεσσαν
οἴωνοισί τε πάσι — Λιὸς δ' ἔτελεσθε βουλὴ—
ἔξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλ-
λεὺς.

A 1—8

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐκνῆμιδες Ἀχαιοί,
ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκέρπει Πριάμοιο πόλιν, εἴ δ' οἴκαδ' ἰκέσθην
παῖδα δ' ἔμοι λῦσαι τε, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι
ἄξιόμηναι Λιὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

A 17—21

Μὴ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶν
κίρην.

A 26

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔ-
πεισιν
ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
ἰστὸν ἐποικομένην, καὶ ἔμδν λέχος ἀντιώσαν.

A 29-31

Ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σωώτερος ὥς κε
νέηαι!

A 32

Κλυθὶ μιν, Ἀργυροτόξ' ὥς Χρῶσιν τε ἀμ-
φιδέδωκας,
Κίλλαν τε λαθέην, Τενέδοιό τε ἱρι ἀνάσσεις,
Σμυνθεῦ, εἴποτέ τοι κατὰ πύονα μηρία' ἔκηα
ταύρων ἡδ' αἰγῶν, τόδε μοι χρήνηον ἐέλδωρ·
τίσειαν Λαῖναί ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος

Ἀπόλλων.

ὣ δ' ἐκ' Ὀλύμπιο κερήνων, χωόμενος
κῆρ,
τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφορεφέα τε φαρέτην·

ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμιον χωρομένοιο,
αὐτοῦ κινήθεις· ὁ δ' ἦε νυκτὶ εἰκοῶς.
ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔρχεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γέγνετ' ἀργυροῖο διαίτο.

Α 37—49

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Διόνυσον

Ἄμφι Διόνυσον Σεμέλης νῖόν ἐρικυδέος
μνήσομαι, ὥς ἐφάνη παρὰ οἶν' ἄλλος ἄνθρωπος
γέτοιο

ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτῃ νενήνι ἀνδρὶ οἰκῶς
προσθήθῃ· καλαὶ δὲ περισεσέοντο ἔθιραι
κνάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ σιθαραῖς ἔχεν ὥμοις
πορφύρεον.

1—6

ὁ δὲ μειδιῶν ἰκάθητο
ῥιμασι κνάνεοισι.

14—5

ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμῖν δ'
ἄρ' ὅπλι
κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυμαστὰ
ἔργα.

οἶνος μὲν πρώτιστα θοῇν ἀγὰ νῆα μέλιναν
ἡδύποτος κελάρυξ· εὐώδης, ὠνυτο δ' ὀδμῇ
ἀμβροσίῃ· ναῦτας δὲ τάφος λάβε πάντας
ἰδόντας.

αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἔξετανυσθῆ
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνώντο δι'
πολλοὶ

βότρυες· ἀμφ' ἱστίον δὲ μέλας εἰλίσσεται
κισσός

ἄνθεσι τηλεθῶν, χαρτεῖς δ' ἐπὶ καρπὸς ὀ-
ρώρει.

34—41

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Θύρσις ἢ Ὁδὴ

"Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πύξις, αἰπὸν
αἰ, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδύ
καὶ τὸ σιγῶδες.

1—3

ιν, ὃ ποιμὴν, τὸ τρέν μέλος ἢ τὸ καταχρῆς
ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ἠρόθην
ἔδωρ.

7—8

ἥς ποτὶ τὰν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόμεν, τριδρ
ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυ-
συχρῶδεν; τίς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῇδε νο-
μευσῶ.

12—15

δεῦρ' ὑπὸ τὴν πετρίαν ἐσδόμεθα τῷ τε
Ποιήτῃ
καὶ τὰν κρηνίδων κατεναντίον. ἄπερ ὁ θεὸς
τίηος ὁ ποιμνικός· καὶ ταῖς ῥυτίξ.

21—3

ΨΑΛΜΟΙ

6

3 Ἐλέησάν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμ·
ἱσάτι με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθην τὰ ὀστά μου,
4 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ
Κύριε, ἦος ποτε; 5 Ἐπίστηνον, Κύριε, σφ-
σαι τὴν ψυχὴν μου, σώσόν με ἔνκεν τοῦ ἐ-
λέους σου, 6 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ
μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ ᾄδει τις ἐξομολογῇ-
σαταί σοι;

7

6 Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς μου τὴν ψυ-
χὴν μου καὶ καταλάβει καὶ καταπατήσῃ εἰς
γῆν τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν δόξαν μου εἰς
χοῦν κατασκηνώσας.

10 Συντελεσθήτω διη πονηρία ἀμαρτωλῶν
καὶ κατερθέναι δικαίων, ἐτάξων καρδίαν καὶ
νεφροὺς ὁ Θεός.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τριώδιον

Ἡ ἁδὸς ἐντέλειαν τοῦ Στανου τοῦ Τροπαιου,
θάλασσαν τέμνειται, δι' οὗ ἡμεῖς πλοῖα, ὁ
ποντίπτερος, ἀλῶμεν τοῦ βίου ἔδωρ ἄστατον,
καὶ τὰ στήματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας ἐκπύ-
γμεν, καὶ θείας γαλήνης πληροῖσθαι.

Ἐν πύκνῃ καὶ πύκνῃ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ στα-
ρωθεὶς Τὴν Θεοῦ ἀγάπην πάντας ἡμᾶς, καὶ
τὸ ζωηρόφρον σου, καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν.

Ἦρωτις ὑπὲρ σάφειρον καὶ χρυσόν, φωτα-
γῆς ὡσπερ ἥλιος πέφκας, θεῖε Στανό· ἀν-
νάμει, πάντοτε κυκλοῦμενος φεδερῶς ἀκτίς
δὲ σου θείας, δυνάμειος φωτίζων, τῆς Οὐραν-
μένης τὰ πληρώματα.

Τίς συγκοπᾷ τῶν μελῶν ἡμῶν διαβλέπον-
τες, ἐντροφᾷτε τοῖς αἵμασιν ἀγαλλόμενοι ὅ-
λᾳ καθιεπεύσαστε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς τῷ
Κυρίῳ Μάρτυρι ἀεισέβαστοι.

Παρθενονήτορ, ἡ ὁλοφύτος Κόρη, ἡ μόνη
πρὸς Θεὸν μεσιτεῖα, μὴ διελίπῃς Ἀφροίτα,
δυσωπείν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΝΤΕΛΛΑΠΟΡΤΑΣ

Πῶς ἀνελπίστως μὲ ἠβηρην μεγάλην τρικυμῶ-
τὴν οὐκ ἐπίστευα ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπάνταχά
την,
πῶς μ' ἐκλωθογεύσασαν ὀλίγαις πολλὰς καὶ
πόντοι,
συχροναπτενάματα καὶ κλάματα μεγάλα,